

Mand, som har danst Indfødsret; men det var dog vist det bedste, om det blev sagt. — Jeg skal gøre opmærksom paa et andet Sted, hvor der kommer en Usikkerhed ind netop ved en Tilføjelse fra Ministerens Side. Det er i § 9, 3dje Stykke, hvor der staar: „Forandres Moderens statsborgerlige Stilling som Følge af Ægtefæll med en anden end Børnernes Fader“ — disse Ord staa ikke i Kommissionsudkastet — „fter der ved ikke nogen Forandring med Hensyn til Børnernes Indfødsret (Statsborgerret).“ Der mangler altsaa her en Regel for, hvorledes det gaar Børnene, naar en Kvinde, der har uegte Børn, gifter sig med Børnernes Fader. Hvad skal der staa i den? Jeg foresætter, at Børnernes Fader er en Udlandning, skal staa Børnene, der blive legitimerede ved Ægtefæll, følge Faderens Stilling og altsaa miste deres danske Indfødsret. Derom mangler der Bestemmelser i Loven. Man kan ikke henvisse til 2det Stykke i § 3, hvor der staaer: „Have Ægtefællerne Børn sammen forinden Ægtefælls Indgaaelse, erhverve ogsaa disse Børn, for staa vidt de ere umyndige, danst Indfødsret (Statsborgerret).“ Der staaer, at de erhverve danst Indfødsret, nemlig hvis de ere Udlandinge i Norge, men der staaer ikke omvendt, om Børn, som have danst Indfødsret, miste denne, fordi Moderen gifter sig med Faderen. Det er blot nogle Eksempler for at se, hvorledes en lille Tilføjelse eller Forandring kan vække Tvivl.

Der er egentlig kun eet Punkt, hvor jeg synes der kunde være Anledning til at gøre i alt Fald en mindre Ændring med Hensyn til Realiteten. Det angaar Begyndelsen af § 7, som allerede det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds omtalte. Der mangler f. Eks. en Bestemmelse, naar der tales om „danst Mand“, om det staa skal være en danst Mand efter hans fyldte 18de Aar eller en danst Mand uden Hensyn til Alderen. Jeg antager, at Meningen er den, at naar et Barn er fulgt med sine Forældre eller Faderen til Udlandet, skulle de 10 Aar, der omtales i § 7, først regnes fra den Tid, da han enten bliver mindreaarig, 18 Aar, men ikke myndig, eller maasse fra den Tid, da Faderen døde, altsaa ikke længere kan tage Bestemmelse. Derom synes jeg man savner Dplysning i Loven, navnlig synes jeg, at Modfættningen mellem en „danst Mand“ og en „danst ugift Kvinde efter det fyldte 18de Aar“ medfører nogen Uklarhed. Man ved ikke, om disse Ord „efter det fyldte 18de Aar“ skulle referere sig til danst Mand lige staa vel som til danst Kvinde. Navnlig er der Uklarhed, naar der ses hen til den tredje Kategori: „Enke efter Ægtefælls Døds-

ning“. Naar man tager det vistnok praktiske Tilfælde, at et danst Ægtepar begiver sig til Udlandet og lever der med hinanden, lad os sige i 9 Aar, og Manden staa dør, hvorfra skal staa de 10 Aar regnes for Enkens Vedkommende? Skulle de staa regnes fra Ægtefælls Døds, eller skulle de staa, hvori hun har opholdt sig sammen med Manden i Udlandet, være indbefattede i de 10 Aar. Hvis Manden havde levet et Aar til, havde han mistet sin danske Statsborgerret, hvis han ikke havde foretaget den Anmeldelse, der er Tale om i Paragraffen, og Konen havde da ogsaa mistet sin. Men det forekommer mig at være urimeligt, at hun, fordi Manden dør, skal have danst Statsborgerret i en ny Periode paa 10 Aar, skønt hun maasse bliver usforandret boende med sine Børn i det Land, hvori hun har levet sammen med Manden. Den Slags Mlargørelser tror jeg nok man maatte have Lov til at gøre. Jeg antager ikke, at det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds staaede til den Slags Ting, hvad enten han billiger denne Realitætsændring eller ikke, og jeg antager, at man maa have Lov til saadanne Forandringer til Trods for, at Loven er traadt i Kraft i Sverige, da der dog er adskillige Punkter, hvor der er Uoverensstemmelse.

Det kunde ganske vist være af Interesse at staa at vide, hvorledes Udgifterne ere i Norge med Hensyn til et saadant Lovarbejde som dette; derom indeholde Motiverne ingen Dplysning; men man staa heller ingen Dplysning om, hvorledes det egentlig kan gaa til, at medens Kommissionsarbejdet er afsluttet den 25de Oktober 1890, altsaa for 6 Aar siden, er man i Danmark og i Norge ikke kommen videre, end man er; i Danmark foreligger Lovforslag, hvad der gør i Norge, ved jeg ikke. Medens Forbindelsen med Sverige ganske vist er vigtig, er Forholdet til Norge vel lige staa vigtigt, og det var derfor af Interesse at staa noget at vide herom. Jeg antager ligesom den første ærede Taler, at Sagen vil blive sendt til Udvalg, og at der da der vil blive Anledning til at undersøge, hvorvidt der trænges til Ændringer i Enkelthederne, hvorvidt man bør gaa og hvorvidt Hensynet til, at Loven er emaneret i Sverige, kan medføre en Indskrænkning i den Ret, vi ellers maa have til at gøre Forandringer i Lovforslaget.

Rellemann: Jeg ønsker kun at gøre et Par Bemærkninger til, hvad der blev fremsat af det ærede kongevalgte Medlem (H. N. Hansen). Jeg vil da først med Hensyn til § 1 bemærke, at det dog er